

Sygnatura akt II AKa 205/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2019 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Jerzy Skorupka

Sędziowie: Andrzej Kot (spr.)

del. Jarosław Mazurek

Protokolant: Paulina Pańczyk

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej (...)we W. Anny Szymanik

po rozpoznaniu w dniu 10 lipca 2019 r.

sprawy M. K.

oskarżonej z art. 156 § 1 pkt 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżoną

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 19 marca 2019 r. sygn. akt III K 403/18

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonej M. K. w ten sposób, że obniża wymierzoną jej karę pozbawienia wolności do roku i 2 (dwóch) miesięcy;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adv. W. L. 738 zł (w tym VAT) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonej M. K. w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżoną od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

M. K. została oskarżona o to, że:

w dniu 03 sierpnia 2018 r. we W. trzykrotnie ugodziła nożem kuchennym R. Ł., czym spowodowała u niego obrażenia w postaci: rany klatki piersiowej z uszkodzeniem żebra, uszkodzenia worka osierdziowego na ścianie przedniej z uszkodzeniem jego naczyń – obecnością w worku osierdziowym około 300 ml krwi (tamponadą) oraz uszkodzenia nasierdza prawej komory serca; rany kłutej klatki piersiowej w pierwszej przestrzeni międzyżebrowej, z uszkodzeniem płuca lewego; rany kłutej ramienia prawego, z uszkodzeniem naczynia żylnego, na także licznych ran ciętych podudzi, przy czym doznane przez pokrzywdzonego obrażenia doprowadziły do powstania wstrząsu krwotocznego, co stanowiło ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu ,

to jest o czyn z art. 156 § 1 pkt 2 k.k.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z dnia 19 marca 2019 r., sygn.. akt: III K 403/18 orzekł:

- I. uznał oskarżoną M. K. za winną popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, przyjmując, że działała ona w zamiarze ewentualnym spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, to jest czynu z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i za to na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 2 i 6 pkt 2 k.k. wymierzył jej karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;
- II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonej na poczet orzeczonej powyżej kary pozbawienia wolności okres jej zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 03 sierpnia 2018 r., godz. 22:30 do dnia 19 marca 2019r.
- III. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. L. kwotę 1549,80 (jeden tysiąc pięćset czterdzieści dziewięć złotych i osiemdziesiąt groszy) w tym vat, tytułem udzielonej a nieopłaconej pomocy prawnej oskarżonej z urzędu;
- IV. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżoną od ponoszenia kosztów postępowania, które zaliczył na rachunek Skarbu Państwa i od opłaty w sprawie.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonej, zarzucając:

1.na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k. - obrazę przepisów postępowania, a to art. 7 k.p.k. przez dowolną a nie swobodną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnień oskarżonej prowadzącą do błędnego uznania, że oskarżona popełniła zarzucany jej czyn umyślnie w zamiarze ewentualnym, podczas gdy z wyjaśnień oskarżonej złożonych w toku postępowania przygotowawczego oraz przed Sądem Okręgowym wynika, iż nie obejmowała ona swoją świadomością okoliczności w postaci uszkodzenia jakichkolwiek organów ciała pokrzywdzonego, a także że nie celowała w klatkę piersiową a w ramie pokrzywdzonego, co zaś skutkowało niesłusznym przyjęciem, że oskarżona zrealizowała zespół znamion przestępstwa z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.k.

2.na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k. – obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 25 § 2 k.k. przez jego niezastosowanie i nieodstąpienie od wymierzenia oskarżonej kary, podczas gdy z prawidłowo ustalonych okoliczności faktycznych wynika, że oskarżona działa w ramach obrony koniecznej, której granice zostały przekroczone z uwagi na podjęcie obrony już po ustaniu niebezpieczeństwa.

3.na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na jego treść polegający na uznaniu, że charakter popełnionego czynu przez oskarżoną, stopień społecznej szkodliwości czynu przemawiał za orzeczeniem kary pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat, podczas gdy z uwagi na postawę oskarżonej, jej relację z pokrzywdzonym, pojednanie się oskarżonej z pokrzywdzonym, współmierną karą byłaby kara pozbawienia wolności w wymiarze roku z jednoczesnym warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Podnosząc powyższe zarzuty, wniósł o :

1. zmianę zaskarżonego wyroku oraz uniewinnienie oskarżonej od zarzucanych jej czynów;
2. zmianę zaskarżonego wyroku oraz odstąpienie od wymierzenia oskarżonej kary na podstawie art. 25 § 2 k.k.;
3. nieobciążanie oskarżonej kosztami procesu przed Sądem I i II instancji;

ewentualnie o:

4. zmianę zaskarżonego wyroku oraz orzeczenie wobec oskarżonej kary 1 roku pozbawienia wolności;
5. warunkowe zawieszenie wykonania wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 2 lata.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonej okazała się częściowo zasadna.

Z podniesionych zarzutów na uwzględnienie zasługiwał ten kwestionujący wymiar kary. Pozostałe zarzuty były oczywiście chybione.

Nie dopuścił się Sąd Okręgowy zarzucanej obrazy przepisu art. 7 k.p.k., trafnie w konsekwencji przyjmując, że oskarżona spowodowała ciężki uszczerbek na zdrowiu pokrzywdzonego działając z zamiarem ewentualnym. Wszystkie te argumenty, które podnosi apelujący w omawianej materii przemawiają bez wątpienia za tym, że oskarżona nie chciała takiego uszczerbku spowodować, co nie oznacza jednak że nie przewidywała go i nań się nie godziła. Odwoływanie się wyłącznie do wyjaśnień oskarżonej jest tutaj dalece niewystarczające. Zasadnie uwzględnił Sąd Okręgowy sposób działania oskarżonej, rodzaj użytego narzędzia, ilość zadanych ciosów, ich ukierunkowanie oraz rodzaj spowodowanych urazów. Poza sporem jest, że oskarżona zadała pokrzywdzonemu 3 ciosy nożem o długości 35 cm, w tym 2 w klatkę piersiową w okolicę serca, z taką siłą, że penetrowały one do jej wnętrza. Nie były to uderzenia przypadkowe. Oskarżona przyznała, że trzymanym nożem „dziabnęła” pokrzywdzonego z określonego powodu (bo jej ubliżał). Absurdalnym jest więc twierdzenie, że oskarżona nie miała świadomości, że ugodziła oskarżonego w klatkę piersiową, a więc miejsce gdzie znajdują się ważne dla życia organy. Każdy o przeciętnym rozwoju i dojrzałości człowiek ma świadomość, że tego rodzaju działanie może spowodować ciężki uszczerbek na zdrowiu. Taką świadomość miała więc i oskarżona a zadając ciosy z określoną siłą, będąc wzburzona na pokrzywdzonego, godziła się na ów skutek. Jeszcze raz powtórzyć należy, że wszystkie okoliczności, które akcentuje w apelacji skarżący świadczą jedynie o tym, że oskarżona nie chciała powstania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu pokrzywdzonego, a jej działanie było nagłe i nieprzemysłane.

Odnosząc się do kolejnego zarzutu, pomijając nawet jego błędną kwalifikację jako obrazę prawa materialnego, to jest art. 25 § 2 k.k., należy stwierdzić, że jest on bezzasadny w stopniu oczywistym. Nawet wyjaśnienia oskarżonej nie wskazują na to, że działała ona w celu odparcia bezpośredniego, bezprawnego zamachu na jakiegokolwiek jej dobro prawne. Owszem, ciosy nożem zostały spowodowane ublizaniem przez pokrzywdzonego, nie oznacza to jednak, że oskarżona odpierała tym samym zamach na jej cześć i godność.

Jak już wspomniano na wstępie, zasadny okazał się ostatni z podniesionych zarzutów. Orzeczona przez Sąd Okręgowy kara 2 lat pozbawienia wolności, pomimo zastosowania instytucji nadzwyczajnego jej złagodzenia, nadal jest karą rażąco surową w realiach niniejszej sprawy. Wszystkie mające w tej kwestii znaczenie okoliczności przywołane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przemawiają zdecydowanie na korzyść oskarżonej. Jeszcze raz podkreślić należy, że oskarżona wyraziła szczerą skruchę i pojednała się z pokrzywdzonym, ten zaś jej wybaczył. Co więcej, na rozprawie odwoławczej, dając wyraz silnej więzi emocjonalnej z oskarżoną, pokrzywdzony prosił o jak najłagodniejsze jej potraktowanie, umożliwiające dalsze wspólne zamieszkiwanie. Oskarżona nie była dotychczas karana, jej dotychczasowy sposób życia nie budzi zastrzeżeń. Z tych wszystkich powodów Sąd Apelacyjny zdecydował o takim złagodzeniu orzeczonej kary pozbawienia wolności, by w kontekście zaliczenia na poczet kary okresu tymczasowego aresztowania, dać oskarżonej możliwość ubiegania się o przedterminowe warunkowe zwolnienie, uznając tym samym, że w pełni zrealizowane zostaną w ten sposób dyrektywy art. 53 § 1 kk.

Orzeczenie o kosztach sądowych postępowania odwoławczego znajduje oparcie w treści art. 624 § 1 kpk.

<i>Andrzej Kot</i>	<i>Jerzy Skorupka</i>	<i>Jarosław Mazurek</i>
---------------------------	------------------------------	--------------------------------